

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ż. (1) i A. Ż. (2)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. z powództwa A. Ż. (1) :

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz A. Ż. (1) kwotę 500 zł (pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od A. Ż. (1) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 637,52 zł (sześćset trzydzieści siedem złotych 52/100) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwoty :
 - a) 67,50 zł (sześćdziesiąt siedem złotych 50/100) od A. Ż. (1);
 - b) 22,50 zł (dwadzieścia dwa złote 50/100) od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

II. z powództwa A. Ż. (2) :

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz A. Ż. (2) kwotę 3.878,68 zł (trzy tysiące osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 68/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot :
 - a) 500 zł (pięćset złotych) od dnia 17 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
 - b) 3.378,68 zł (trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt osiem złotych 68/100) od dnia 9 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz A. Ż. (2) kwotę 1.257,68 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt siedem złotych 68/100) tytułem kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych kwoty :

a) 25,20 zł (dwadzieścia pięć złotych 20/100) od A. Ż. (2);

b) 64,80 zł (sześćdziesiąt cztery złote 80/100) od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł..

Sygn. akt I C 919/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 października 2016 roku powodowie wystąpili przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł. o zapłatę kwot po 2.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za zmarnowany urlop oraz kwoty 3.378,68 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty na rzecz A. Ż. (2) tytułem odszkodowania w związku z nienależytym wykonaniem usługi turystycznej, a także przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew k.2 – 8)

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 grudnia 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła o oddalenie powództwa oraz przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana przyznając fakt realizowania na rzecz powodów usługi turystycznej zakwestionowała jej nienależyte wykonanie. W ocenie (...) Spółki Akcyjnej brak jest podstaw do żądania zwrotu kosztów przekwaterowania do hotelu wyższej kategorii, niż wynikająca z umowy, a w szczególności w zakresie przekraczającym rzeczywisty koszt świadczeń, które w przypadku powodów obejmowały kwotę 2.861,27 złotych w związku z częścią objazdową wycieczki. Jednocześnie zdaniem pozwanej nie zostały spełnione przesłanki warunkujące przyznanie jakiegokolwiek zadośćuczynienia tytułem zmarnowanego urlopu, albowiem po przekwaterowaniu do innego hotelu powodowie nie zgłaszali już żadnych zastrzeżeń do sposobu realizacji umowy, obejmującej łącznie 14 dni pobytu.

(odpowieź na pozew k.50 – 57)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą m.in. w zakresie usług turystycznych.

(odpis KRS k.59 – 60)

W dniu 2 lipca 2015 roku A. Ż. (2) i A. Ż. (1) zawarli z (...) Spółką Akcyjną umowę o świadczenie usług turystycznych w ramach wycieczki „(...)” w okresie od dnia 5 listopada 2015 roku do dnia 20 listopada 2015 roku.

Cena usługi za jedną osobę została określona na kwotę 8.013,86 złotych.

W trakcie pierwszych 7 dni pobytu na K. wycieczka miała mieć charakter objazdu wraz ze zwiedzeniem punktów szczegółowo określonych w ramach opisu wycieczki. W tej części urlopu A. Ż. (2) i A. Ż. (1) mieli być kwaterowani w hotelach o lokalnej kategorii trzech gwiazdek. Operator turystyczny zobowiązał się wobec klientów do zapewnienia standardowego dwuosobowego pokoju z łazienką i wc, które miały być skromne i czyste. W dalszej części urlopu A. Ż. (2) i A. Ż. (1) mieli spędzić 7 dób w hotelu (...) o kategorii cztery i pół gwiazdki.

(umowa wraz z opisem k.10 – 14, 63 – 70)

Pierwsze trzy doby części objazdowej wycieczki po przylocie na K. przebiegały zgodnie z harmonogramem, a warunki noclegowe w hotelach o lokalnej kategorii trzech gwiazdek odpowiadały warunkom umowy i nie budziły żadnych zastrzeżeń ze strony klientów.

W czwartej dobie wycieczki (8 listopada 2015 roku) po całym dniu zwiedzenia, około godziny 22:00 – 23:00, A. Ż. (2) i A. Ż. (1) zostali zakwaterowani w hotelu (...) w H.. Warunki noclegowe były bardzo złe, a sam hotel wyglądał jak robotniczy. Pokój zaoferowany małżeństwu Ż. był brudny, zagrzybiony, a jego wyposażenie wybrakowane i sprawiające wrażenie długoletniego wyeksploatowania. Klimatyzator nie był czysty, a jego stan rodził obawy o bezpieczeństwo dla zdrowia. Łóżko nie było pościelone, a jedynie narzucone kocem. Łazienka pozostawała brudna z pozostałościami piasku i włosów. Pokój nie był posprzątan, a w jego obrębie dostrzegalne były robaki i insekty.

(dowód z przesłuchania A. Ż. (2) k.94 – 95 w zw. z k.122, dowód z przesłuchania A. Ż. (1) k.96 – 97 w zw. z k.122, zeznania świadka M. P. k.69v – 71 akt sprawy XI Cps 18/17, zeznania świadka P. P. k.72 – 73 akt sprawy XI Cps 18/17, dokumentacja fotograficzna k.15 – 24)

A. Ż. (2) i A. Ż. (1) zdecydowali się na zejście do recepcji, gdzie spotkali innych uczestników wycieczki, również nieusatysfakcjonowanych zaoferowanymi warunkami noclegowymi i kwestionujących standard hotelu (...). Po rozmowie z przedstawicielem biura małżeństwu Ż. zaproponowano inny pokój w tym samym hotelu, przy czym jego warunki były jeszcze gorsze. Z uwagi na późną porę wieczorną – nocną P. K. oświadczył, że ewentualne decyzje dotyczące zmiany miejsca zakwaterowania zapadną dopiero następnego dnia.

Małżonkowie Ż. pozostali w pomieszczeniu hotelowego lobby do godziny około 1:00 w nocy, a następnie wrócili do przydzielonego im pokoju, gdzie siedzieli do rana, nie byli przy tym w stanie spać z uwagi na panujące warunki lokalowe.

W dniu 9 listopada 2015 roku A. Ż. (2) i A. Ż. (1) rozmawiali wielokrotnie z P. K. wnosząc o interwencję w głównym biurze operatora turystycznego celem zmiany hotelu, przy czym uzyskali informację o braku takiej możliwości. Rezydent nie udzielił również danych kontaktowych do przedstawicielstwa biura w Polsce, w związku z czym A. Ż. (2) porozumiał się z agentem biura, u którego zawierał umowę o świadczenie usługi turystycznej. Pomimo wysłanej wiadomości e – mail M. G. nie uzyskał żadnej odpowiedzi ze strony R. T., o czym powiadomił klientów.

W trakcie dalszego objazdu H. tego dnia małżonkowie Ż. uznali, że część pieszego zwiedzenia miasta chcą poświęcić na poszukiwanie alternatywnego miejsca noclegu, w czym towarzyszyła im miejscowa przewodniczka. Po około 2 – 3 godzinach A. Ż. (2) i A. Ż. (1) znaleźli wolne miejsca noclegowe w hotelu (...) o standardzie lokalnym czterech gwiazdek, gdzie ostatecznie się przenieśli. W tym okresie na terenie H. brak było dostępnych miejsc w hotelach o lokalnej kategorii trzech gwiazdek. Hotel (...) gwarantował czyste i schludne pokoje, co do którego standardu małżonkowie Ż. nie mieli żadnych zastrzeżeń.

Zmiana miejsc noclegowych wiązała się z koniecznością poniesienia dodatkowych opłat, które były stosunkowo wysokie. Nie wszyscy uczestnicy wycieczki byli przygotowani na taki wydatek, w szczególności dysponowanie większą ilością lokalnej waluty.

(dowód z przesłuchania A. Ż. (2) k.94 – 95 w zw. z k.122, dowód z przesłuchania A. Ż. (1) k.96 – 97 w zw. z k.122, zeznania świadka P. M. k.97 – 98, zeznania świadka P. K. k.106 – 108, zeznania świadka M. P. k.69v – 71 akt sprawy XI Cps 18/17, zeznania świadka P. P. k.72 – 73 akt sprawy XI Cps 18/17, wiadomość e – mail k.25)

Koszt zakwaterowania w hotelu (...) za dwie osoby przez 3 doby wyniósł 882 (...).

(...) to peso kubańskie wymienialne, którego kurs wynosi około 1 dolara amerykańskiego (USD).

(okoliczności bezsporne)

W dniu 10 listopada 2015 roku A. Ż. (2) i A. Ż. (1) zdecydowali się na pominięcie planowego harmonogramu zwiedzenia H., gdyż czuli się zmęczeni wydarzeniami poprzedniego dnia. Wieczorem wybrali się na 3 – 4 godzinny spacer ulicami (...) zwiedzając miasto na własną rękę.

(dowód z przesłuchania A. Ż. (2) k.94 – 95 w zw. z k.122, dowód z przesłuchania A. Ż. (1) k.96 – 97 w zw. z k.122)

Hotel (...) w H. należy do kategorii lokalnej miejsc noclegowych o trzech gwiazdkach. Hotel ten wykorzystywany był przez R. T. w ramach wycieczek objazdowych po K. jedynie w sezonie 2015/2016. W późniejszym okresie operator turystyczny nie decydował się na kwatrowanie w nim turystów, z uwagi na liczne uprzednie zastrzeżenia ze strony klientów, panujące w nim warunki noclegowe, jak również sugestie ze strony lokalnego rezydenta – P. K..

Średnie oceny osób korzystających z noclegu w hotelu (...) klasyfikują go na 74 pozycji spośród 75 hoteli poddawanych ocenie w ramach internetowego portalu (...).

(zeznania świadka P. K. k.106 – 108, wydruk strony internetowej k.32)

Pismem z dnia 9 grudnia 2015 roku A. Ż. (1) i A. Ż. (2) złożyli reklamację dotyczącą niezgodności z zawartą umową zrealizowanego świadczenia, w związku z czym wnieśli o zwrot kosztów poniesionych tytułem zmiany zakwaterowania z hotelu (...) na C..

W odpowiedzi z dnia 7 stycznia 2016 roku R. T. odmówiło zwrotu żądanych kosztów. Jednocześnie małżonkowie Ż. otrzymali vouchery w kwocie po 200 złotych uprawniające do wykorzystania w ramach korzystania w przyszłości z oferty biura.

(reklamacja k.28 – 29, pismo k.30 – 31)

V. zachowywały datę ważności do dnia 7 stycznia 2017 roku i nie zostały wykorzystane przez A. Ż. (2) i A. Ż. (1).

(dowód z przesłuchania A. Ż. (2) k.94 – 95 w zw. z k.122, dowód z przesłuchania A. Ż. (1) k.96 – 97 w zw. z k.122)

Kurs 1 dolara amerykańskiego (USD) na dzień 9 listopada 2015 roku wynosił 3, (...) złotego.

(dane historyczne Narodowego Banku Polskiego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności depozycji powodów, zeznań świadków P. M., P. K., M. P., P. P. oraz przedłożonych dokumentów, których treść nie była kwestionowana na żadnym etapie postępowania.

Rekonstruując fakty Sąd pominął jedynie dokumentację obrazującą faktyczny koszt poniesiony przez pozwanego w związku z zapewnieniem nim zakwaterowania powodom w ramach objazdowej części usługi turystycznej. O ile koszt ten w wysokości 2.861,27 złotych nie był przedmiotem sporu (k.98), o tyle okoliczność ta była irrelevantna z punktu widzenia rozstrzygnięcia, przy czym kwestia ta będzie przedmiotem dalszej części rozważań.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwa zasługiwały na uwzględnienie jedynie w części.

Na wstępie podkreślenia wymaga fakt, że powodów w niniejszej sprawie łączyło współuczestnictwo formalne (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.), w związku z czym ich roszczenia zgłoszone w ramach jednego postępowania należało potraktować jako odrębne powództwa. Mając jednak na względzie zbliżoną podstawę faktyczną żądań (w zakresie

zadośćuczynienia) uzasadnionym pozostawało łączne przeprowadzenie rozważań prawnych odnośnie zagadnień stanowiących przedmiot rozstrzygnięcia.

Podstawa materialno – prawna zgłoszonych roszczeń opierała się o treść art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych (Dz.U. 2017.1553 t.j., w dalszej części u.u.t.), zgodnie z którym organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nieuczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć oraz siłą wyższą.

Odpowiedzialność organizatora turystyki za nienależyte wykonanie umowy i związaną z tym szkodę ma charakter zdecydowanie bardziej rygorystyczny niż typowa odpowiedzialność kontraktowa (art. 471 k.c.), przez co zbliżona jest do odpowiedzialności na zasadzie ryzyka z zastrzeżeniem trzech enumeratywnie wymienionych okoliczności egzoneracyjnych. Jednocześnie w judykaturze ugruntowanym pozostaje pogląd, zgodnie z którym art. 11a ust. 1 u.u.t. może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową w postaci tzw. zmarnowanego urlopu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 roku, I CSK 372/10, OSNC-ZD 2012/1/21, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 roku, III CZP 79/10, OSNC 2011/4/41, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 maja 2015 roku, III Ca 281/15, Lex nr 2126709, wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 31 sierpnia 2016 roku, III Ca 793/16, Lex nr 2140916).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że doszło faktycznie do nienależytego wykonania umowy o świadczenie usług turystycznych, które przejawiała się zakwaterowaniem powodów w hotelu (...), którego standard nie odpowiadał uzgodnieniom stron, zawartym w umowie z dnia 2 lipca 2015 roku.

Zgodnie z warunkami umowy, A. Ż. (2) i A. Ż. (1) mieli być zakwaterowani w części objazdowej wycieczki w hotelach o lokalnej kategorii trzech gwiazdek. O ile ten warunek został faktycznie spełniony, o tyle brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że przydzielony powodom pokój pozostawał schludny i czysty. Wręcz przeciwnie standard pomieszczeń noclegowych był zły, o ile nie bardzo zły, a stan ten potwierdziły nie tylko depozycje powodów i świadków M. P. i P. P., ale również dokumentacja fotograficzna oraz zeznania rezydenta – P. K.. Co istotne, powodowie nie byli jedynymi klientami biura, którzy zgłaszali zastrzeżenia w zakresie warunków noclegowych, a ostatecznie pozwany zrezygnował z kwaterowania turystów w hotelu (...) po sezonie 2015/2016, a sugestie w tej mierze wskazywał nawet rezydent odpowiedzialny za zapewnienie opieki turystom. Nie bez znaczenia pozostaje również średnia ocena osób korzystających z noclegu w tym hotelu, która pozwoliła sklasyfikować go na przedostatnim miejscu spośród 75 ocenianych placówek. Wreszcie należy pamiętać, że powodowie nie mieli uwag do wcześniejszych noclegów w ramach części objazdowej wycieczki, które były realizowane w dwóch innych hotelach. Prowadzi to do konkluzji, że warunki oferowane w hotelu (...) były w rzeczywistości nie do zaakceptowania, a przez to odbiegały od treści umowy, jaka łączyła strony. Nie może również pozostawać usprawiedliwieniem twierdzenie o specyficznych warunkach lokalowych w kubańskich hotelach, którym miał odpowiadać również hotel (...). Materiał dowodowy wykazał bowiem, że zastrzeżenia powodów nie obejmowały wszystkich miejsc noclegowych w ramach części objazdowej, a jedynie spornego hotelu, który nie gwarantował odpowiednio, zastrzeżonego umową standardu.

Pozwany nie był w stanie zapewnić A. Ż. (2) i A. Ż. (1) innego zakwaterowania odpowiadającego zawartym uzgodnieniom. W konsekwencji to powodowie podjęli inicjatywę zmiany miejsca noclegowego, która zakończyła się trzydniowym pobytem w hotelu (...). Jednocześnie zmiana zakwaterowania wiązała się z poniesieniem dodatkowych kosztów (882 (...)), które w całości pokrył A. Ż. (2). W tej mierze pozwany ani nie zapewnił właściwych warunków noclegowych (np. poprzez przekwaterowanie i poniesienie z tym związanych wydatków), ani nie zwrócił w całości lub części tych kosztów swym klientom. Tym samym kwota wydatkowana przez powoda stanowiła wymiar szkody poniesionej w związku z nienależytym wykonaniem umowy. Gdyby operator turystyczny wywiązał się z przyjętych na siebie obowiązków to nie zaszłaby potrzeba przekwaterowania. Nie może być przy tym kwestionowane w najmniejszym stopniu prawo A. Ż. (2) i A. Ż. (1) do spędzenia urlopu w warunkach schludnych i czystych (taka była z resztą umowa stron).

Skoro zaś nie wystąpiła żadna z okoliczności egzoneracyjnych, a między nienależytym wykonaniem usługi turystycznej, a szkodą poniesioną przez powoda zachodzi adekwatny związek przyczynowy to roszczenie odszkodowawcze A. Ż. (2) pozostawało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i wysokości. Dlatego też na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 3.378,68 złotych.

Na marginesie koniecznym jest odnotowanie dwojakiego rodzaju okoliczności.

Po pierwsze, A. Ż. (2) uiścił kwotę 882 (...) w dniu 9 listopada 2015 roku, a więc już w tej dacie aktualizowała się wysokość poniesionej szkody. Obowiązujący na ten dzień kurs 1 dolara amerykańskiego wynosił 3, (...) złotego, a to prowadzi do ustalenia wysokości odszkodowania na kwotę 3.493,16 złotych (882 x 3, (...) złotego). Uwzględniając jednakże ustawowy zakaz orzekania ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.) odszkodowanie przyznano w wysokości żądanej przez A. Ż. (2).

Po wtóre, bez znaczenia dla określenia wysokości odszkodowania pozostawał faktyczny koszt ponoszony przez organizatora turystyki w związku z częścią objazdową wycieczki. Z punktu widzenia nienależytego wykonania umowy irrelevantnym pozostaje to, czy pozwany wydatkował w tym zakresie kwotę 2.861,27 złotych, czy też wyższą lub niższą. Powodowie uiścili pełną cenę usługi turystycznej i poza ich większym zainteresowaniem pozostaje to, jakim ewentualnie kosztem operator turystyki osiągnie cel wynikający z umowy. Jednocześnie materiał dowodowy potwierdził, że w spornym okresie nie było możliwym uzyskanie noclegu w hotelu o tożsamej kategorii lokalnej trzech gwiazdek. Nie sposób przy tym czynić zarzutu A. Ż. (2) i A. Ż. (1) o zakwaterowaniu w hotelu (...), który ma kategorię lokalną czterech gwiazdek (a więc wyższą niż wskazana w umowie). Ponownie podkreślenia wymaga fakt, że do sytuacji tej nie doszłoby, gdyby pozwany wywiązał się z zawartej z powodami umowy. Nieuzasadnioną zatem pozostaje próba ograniczenia wysokości poniesionej szkody poprzez odniesienie do wydatków poczynionych przez pozwanego w związku z organizacją usługi turystycznej.

Zasadnymi pozostawały również żądania zadośćuczynienia z tytułu tzw. zmarnowanego urlopu. W okolicznościach niniejszej sprawy bez wątplenia prawo powodów do niezakłóconego odpoczynku zostało naruszone i to z powodu nienależytej realizacji umowy przez pozwanego. A. Ż. (2) i A. Ż. (1) mieli pełne prawo odczuwać dyskomfort psychiczny, zdenerwowanie, zawód oraz wszelkie inne negatywne emocje, które ewidentnie godziły w czas mający być z założenia zasłużonym odpoczynkiem, za który zobowiązani byli uprzednio zapłacić stosunkowo wysokie wynagrodzenie na rzecz organizatora turystyki. Powodowie mogli zatem oczekiwać, że druga strona zapewni im właściwy poziom i standard usługi, co nie zostało do końca zrealizowane.

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na względzie negatywne doznania związane z koniecznością spędzenia jednej nocy w złych warunkach kwaterunkowych hotelu (...), brak natychmiastowej możliwości rozwiązania zaistniałego problemu, w szczególności zapewnienia innego kwaterunku, opieszałość ze strony przedstawiciela organizatora turystyki skutkująca podjęciem działań przez powodów z własnej inicjatywy, utratę części programu zwiedzenia (około 3 godziny w dniu 9 listopada 2015 roku), a także odczuwane przez A. Ż. (2) i A. Ż. (1) zmęczenie i frustrację zaistniałą sytuacją.

Z drugiej strony nie można było stracić z pola widzenia, że niedogodności te trwały niecałą dobę (z 14 dni pobytu), powodowie nie zgłaszali innych zastrzeżeń, zarówno co do części objazdowej, jak i wypoczynkowej, hotel (...) posiadał wyższy standard niż pierwotnie przewidziany w umowie, a rezygnacja z uczestniczenia w grupowym zwiedzaniu H. w dniu 10 listopada 2015 roku była tylko i wyłącznie decyzją A. Ż. (2) i A. Ż. (1). W tym miejscu należy wyraźnie zaznaczyć, że po zakwaterowaniu w hotelu (...) powodowie mieli możliwość nocnego wypoczynku w odpowiednim standardzie. Nie istniały żadne obiektywne przeszkody do dalszego uczestniczenia w zaplanowanej wycieczce. Tym samym pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za świadomy wybór A. Ż. (2) i A. Ż. (1) w tym zakresie.

Uwzględniając powyższe okoliczności, w tym proporcję między ceną usługi, a okresem zaistniałych niedogodności (8.013,86 złotych / 14 dni = około 572 złotych) Sąd przyznał na rzecz powodów zadośćuczynienia w kwotach po 500

złotych uznając, że są to kwoty rekompensujące zakłócone prawo do spokojnego wypoczynku. W pozostałym zakresie żądania jako nadmiernie wygórowane podlegały oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Termin wymagalności roszczeń ubocznych został określony odpowiednio na dzień 9 stycznia 2016 roku (roszczenie odszkodowawcze zgodnie z żądaniem pozwu) oraz 17 listopada 2016 roku tj. od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu (roszczenia o zadośćuczynienia).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia – art. 100 zdanie 1 in fine k.p.c. w myśl, której każda ze stron winna ponieść koszty w zakresie, w jakim przegrała proces (A. Ż. (2) wygrał w 72 % - 3.878,68 złotych/ 5378,68 złotych, zaś A. Ż. (1) w 25 % - 500 złotych/ 2.000 złotych). Dla potrzeb rozstrzygnięcia o kosztach Sąd uwzględnił po 1/2 części wydatki w postaci skargi na orzeczenie referendarza sądowego (100 złotych / 2 = 50 złotych) oraz wynikające z tłumaczenia dokumentów (166,65 złotych / 2 = 83,02/83,03 złotego).

Koszty procesu w sprawie z powództwa A. Ż. (1) wyniosły łącznie 2.650,03 złotych, w tym po stronie powódki w kwocie 1.350 złotych (100 złotych tytułem opłaty od pozwu - art. 13 ustęp 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 50 złotych tytułem opłaty od skargi na orzeczenie referendarza sądowego – art. 25 ust. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 1.200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), zaś po stronie pozwanej 1.300,03 złotych (1.200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnika oraz 83,03 złotego tytułem kosztów tłumaczenia dokumentów).

Pozwaną, zgodnie z powyższą zasadą powinny obciążać koszty w wysokości 662,51 złotych (0,25 x 2.650,03 złotych), skoro jednak faktycznie poniosła koszty w kwocie 1.300,03 złotych, to A. Ż. (1) winna zwrócić na jej rzecz kwotę 637,52 złotych (1.300,03 złotych - 662,51 złotych).

Koszty procesu w sprawie z powództwa A. Ż. (2) wyniosły łącznie 5.219,02 złotych, w tym po stronie powoda w kwocie 2.719 złotych (269 złotych tytułem opłaty od pozwu - art. 13 ustęp 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 50 złotych tytułem opłaty od skargi na orzeczenie referendarza sądowego – art. 25 ust. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), zaś po stronie pozwanej 2.500,02 złotych (2.400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnika oraz 83,02 złotego tytułem kosztów tłumaczenia dokumentów).

Powoda, zgodnie z powyższą zasadą powinny obciążać koszty w wysokości 1.461,32 złotych (0,28 x 5.219,02 złotych), skoro jednak faktycznie poniósł je w kwocie 2.719 złotych, to pozwana winna zwrócić na jego rzecz kwotę 1.257,68 złotych (2.719 złotych - 1.461,32 złotych).

W toku postępowania wygenerowane zostały również koszty sądowe, które tymczasowo poniósł Skarb Państwa w łącznej wysokości 180 złotych, a związane ze zwrotem kosztów stawienia świadka P. K. (k.115). W tym przypadku Sąd również uwzględnił koszty po 1/2 części w odniesieniu do spraw poszczególnych powodów (tj. w kwotach po 90 złotych).

Uwzględniając treść art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz zasadę ponoszenia kosztów procesu w niniejszej sprawie Sąd nakazał pobrać w sprawie z powództwa A. Ż. (1) kwoty : 67,50 złotych od powódki (0,75 x 90 złotych) oraz 22,50 złotych od pozwanej (0,25 x 90 złotych), zaś w sprawie z powództwa A. Ż. (2) kwoty : 25,20 złotych od powoda (0,28 x 90 złotych) oraz 64,80 złotych od pozwanej (0,72 x 90 złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.